

τοδύναμος, κρατῶντας ἀκόμη στὰ χέρια του τὴ δύναμι τοῦ ἐρρά-
γιζε τὰ λιθάρια καὶ ἡμέρευε τὰ θηρία.

Ὁ γέρως ἔβαλε τὰ δάχτυλα στὶς τρύπες τοῦ φλάουτου, τῶφere
ἀνάλαφρα στὸ στόμα καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη του ἀπάνω του σ' ἓνα
φιλὶ μεθυσμένο, γεμάτο γλύκα καὶ τρεμούλα. Σαράντα χρόνια εἶ-
χαν νὰ φιληθοῦν ὁ γέρως-Μπούμας μὲ τὸ φλάουτο. Τὰ χεῖλη του
δὲν ἐξεκόλλησαν ἀπὸ πάνω. Καὶ ἀπὸ τὸ φιλὶ ἐκεῖνο ἐχύθηκε γύρω
του κ' ἐπλημμύρησε τὸν ἥσυχον ἀέρα μία ἀρμονία ἀνήκουστη.
Ἐνα μέλι χρυσοκίτρινο ἄρχισε νὰ στάζῃ ἀπὸ τὰ λιγωμένα σύν-
νεφα τοῦ βασιλέματος στὰ ἀέρινα βουνά, στὶς γαλάζιες στεριές
περίγυρα, στὰ βαθυκοιμισμένα νερά, κ' ἓνα λίγωμα θανάτου ἐκρά-
τησε τὴν ἀναπνοὴ τοῦ ἀπεράντου θόλου. Ὁ γέρως ὄρθιος, ἀκού-
νητος ἐφίλοῦσε, ἐφίλοῦσε ὁλοένα τὸ μαγεμένο στόμα. Καὶ ἡ βάρ-
κα, μὲ τὸ πανὶ λασκάδο, χωρὶς καμμιά πνοὴ περίγυρα, ἄρχισε νὰ
σχιζῇ τὸ κύμα, βουβὸ στὴν πλῶρῃ της, νὰ μακραίνει μαγεμένη
ἀπ' τὴ στεριά καὶ νὰ γάνεται στὸ χρυσοῦ χάος τοῦ πελάγου. Σὲ
λίγο μόνο τὰ μεγάλα μαλλιά τοῦ γέρου ἀνέμιζαν, σὰ σβύσιμο
ἀφροῦ ἀνάμεσα στὰ μαγεμένα νησιά.

Ὁκτώβριος 1899.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΩΣΑΝ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙ

Ἄχ ! τὸ μπουμποῦκι πῶς ζηλεύω,
Ὅπ' ἀχνογέρνει πρὸς τὸ χῶμα !
Τοῦ μπουμπουκιοῦ κι' ἐγὼ θανὴ γυρεύω
Γιὰ τὸ δικό μου τὸ βασανισμένο σῶμα.

Κι' ὅπως ἐκεῖνου ἡ μυρουδιά
Μνήσκει καὶ βόσκει ἐκεῖ τριγύρω.
Ἦθελα κ' ἡ καυμένη μου ἡ καρδιά
Γιὰ λίγο νάμενε σιμὰ σου, ἀφοῦ θὰ γύρω.

Νὰ ἰδῇς τὸ πῶς βαθυπονεῖ
Τότε, μικρὴ μου ὀρφανεμένη.
Κι' ἀφοῦ δὲν ἐννοιωσές την ζωντανή,
Νὰ νοιώσῃς τὸ πῶς ἀγαπάει πεθαμμένη.

ΛΓΙΣ ΘΕΡΟΣ